

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Un ET
de color*En Amèrica*

Director: Jim Sheridan.
 Intèrprets: Samantha Morton,
 Paddy Considine, Djimon
 Hounsou, Sara i Emma Bolger,
 Erskine Byrston. Irlanda, 2003.
 107 minuts. Xenon.

1. De què va? Una família d'immigrants irlandesos s'instal·la en ple cor d'un Manhattan marginal poblat de droga-addictes, *drag-queens*, i intentaran superar traumes...

2. Com va? Força complicat si no dus a sobre un *kit* de supervivència urbana: *kleenex* i caramels d'eucaliptus a dojo. Jim Sheridan és un cineasta que aposta pels sentiments deslliurats, pels discursos edificants i per la superació personal. I si a *Mi pie izquierdo* se'n sortia bastant bé controlant l'aixeta de les làgrimes, en aquest viatge familiar a una Amèrica promissòria perd l'oremus. Així i conforme avança el relat, el drama d'una família d'emigrants traumatitzada per la mort d'un fill és transforma en melodrama gota a gota. De mica en mica s'omple la pica. Festival de sentiments paternofillials, la cosa desemboca en producte nadalenc, amb ensucrades referències a l'*ET*, ara encarnat per Djimon Hounsou, el pintor de color malat terminal que, com els personatges donants de tot conte meravellós, posa el perfum màgic en el realisme d'un film sentimental. Per sort, les actrius i els actors superen amb escreix l'ofici del director. I si Samantha Morton està bé, les germanes Bolger estan súper bé.

3. I va: ideal per recuperar la fe en els veïns, en la convivència familiar i en pujar escales.